

QUINA SORT QUE TENS!

M'han demanat que escrigui un *Creixem*. Crec que només puc oferir un camí de setanta-un anys, ple de dubtes i d'alts i baixos. Però he acceptat el repte. Agraïxo l'oportunitat de fer un viatge d'introspecció que a mi em va molt bé, tot i que em sento una mica despullat en públic.

Estableixo unes etapes de la meua vida en relació amb la meua vivència de la fe.

La família. Ha tingut una forta influència: vaig néixer en una família culta, catalanista i molt religiosa. Reconec i agraïxo el seu testimoni i constato que m'ha aportat moltes coses. Agraïxo especialment l'amor per les coses ben fetes, l'optimisme, la tolerància, l'excursionisme i l'amor a la natura, l'estimació per la llengua i el país, una visió oberta i europea del món i uns valors ètics fonamentats en una fe cristiana molt arrelada en la vida.

La universitat. El període de formació en la meua edat adulta. Vaig estudiar a la UB entre els anys 1970 i 1975. El context que vàrem viure va representar per a mi un fort impacte personal, especialment en dos aspectes:

a) La politització. En aquell moment hi havia una gran preponderància del marxisme com a eina d'anàlisi de la realitat. Jo vaig viure una forta politització, que va repercutir en els fonaments religiosos que fins llavors m'havien sustentat.

b) Experiència de proletarització de persones molt properes a mi. Vaig descobrir que aquella fe que jo havia rebut i que era una resposta personal a una crida de Déu només tenia sentit en el marc d'una clara opció pels pobres, mentre que la major part dels meus companys es varen declarar ràpidament agnòstics o directament ateus.

D'aquí crec que em venen dos dels vectors que han donat sentit a la meua vida i que han estat una constant: una opció política d'esquerres i una opció pels pobres.

Això m'ha portat a una *desubicació* personal constant en el món que per classe, per origen, per cultura i per família havia de ser el meu: una classe mitjana catalana, burgesa, progressista i ben pensant. Sempre m'he sentit malament en els ambients polítics de classe mitjana, també en els grups socials que havien de ser els meus i en grups d'església de classe mitjana. En aquesta *desubicació*, m'hi ha acompanyat la Montserrat, que des de l'any 1976 ha estat la meua companya, és la mare dels nostres fills i amb qui he compartit tots aquests quaranta-nou anys.

La meua fe va sobreviure gràcies a formar part del Catecumenat Universitari (CU), que estava integrat al SUC (Secretariat d'Universitaris Cristians), i a un grup d'amics amb els quals vaig descobrir la vivència de la fe en grup i a partir dels fets de la vida, i l'alegria de viure. També la importància de la celebració de la fe. Vàrem viure la crítica a l'Església institució, al convencionalisme i a la

dobte moral. Molts d'ells, però, van deixar la fe en un moment o altre.

En aquesta època va tenir en mi una forta influència la teologia de l'alliberament, de la qual vaig treure dues idees força:

- a) els pobres són sagrament, és a dir, són signe de la presència de Déu en el món, i
- b) el Regne de Déu és una proposta de Déu a la humanitat sencera i nosaltres donem resposta a la crida que ens fa Déu construint-lo amb el nostre compromís, treballant per la justícia i per l'amor, segons les possibilitats de cadascú.

Quan es va fundar el MUEC, no m'hi vaig integrar, i amb aquest fet vaig deixar la militància cristiana estricta, i va començar per a mi un llarg període de desert espiritual.

Creient sense comunitat. No sé com vaig sobreviure espiritualment a aquest desert: vaig experimentar un fort sentiment de solitud. A més, per qüestió de feina vàrem deixar Barcelona per anar a viure en una ciutat de l'interior de Catalunya. Va ser el moment de la

professionalització i de la paternitat. Ens vam haver d'inserir en un nou entorn, sense el coixí dels amics de sempre; establir noves relacions en una societat molt diferent de la que coneixíem, conservadora, tancada, amb poca presència de moviments socials; una església molt tradicional. Va ser un moment molt centrat en la professió: implicació en l'ensenyament públic. I el moment de la paternitat: veure créixer i educar dos fills, amb tot el que això representa. Més tard, va venir la meua implicació en la política municipal com a regidor. És un moment de molt refredament de la fe. Però sempre mantenint un petit fil.

Una petita comunitat. En un barri obrer marginal ens vàrem començar a reunir quinzenalment un grup de persones que ens coneixíem de les lluites socials del moment, amb un denominador comú: ens sentíem fora de l'església institució, però manteníem un mínim sentit de resposta a la crida de l'Evangeli: un sindicalista, una lluitadora obrera i membre del comitè d'empresa d'una de les principals fàbriques de la ciutat, una mare líder de l'associació de veïns i antiga militant de la JOC, un antic membre de la

GOAC, la Montserrat i jo, mestres, lluitadors per l'escola pública en una ciutat on portar els fills a l'ensenyament públic era indicador d'una certa marginalitat, i el rector de la parròquia. Ens vàrem reunir durant força anys, fent reflexió informal sobre els fets de la nostra vida. Vàrem tenir la companyia de diferents rectors de la parròquia. A poc a poc, vàrem sentir la necessitat de vincular-nos a l'Església i vam fer el pas d'incorporar-nos com a grup a la GOAC.

La vinculació als moviments d'Acció

Catòlica. La iniciació a la GOAC va ser extraordinària. Malauradament no hi vàrem encaixar. El tarannà del nostre grup requeria un espai de llibertat que no el vàrem trobar. Vam fer el pas a l'ACO. Ara ja fa molts anys que en som membres. Fem revisió de vida quinzenalment, fem estudi de l'Evangeli. Som un grup petit, ens hem anat fent grans junts i l'ACO alimenta la meua fe. Amb la vinculació a l'ACO es tanca el període de desert espiritual. Aquí hi he trobat militants i consiliaris que els sento propers en el camí en la fe, en l'intent de donar resposta a la crida de Déu per construir ara i aquí el Regne de Déu. Compartim esforços, respostes, febleses i

testimoniats. Una vida senzilla, de compromís i de voluntariat, de cura i d'anar acceptant les limitacions derivades de l'edat.

El voluntariat de presons.

Després d'uns anys de compromís polític institucional vaig tornar a l'ensenyament, però vaig anar a treballar com a mestre en un centre penitenciari. Allà vaig descobrir un món que no coneixia i que em va atrapar. Després, quan em vaig jubilar, com que era membre de Justícia i Pau, vaig ser voluntari de presons amb aquesta entitat. Fins avui.

El dia de la Mercè del 2019 el capellà de la presó ens va demanar a alguns voluntaris que a la celebració eucarística expliquéssim per què anàvem a la presó. Vaig dir el següent:

“El primer que vull dir-vos és que jo tenia un desconeixement total del món de la presó. La societat no vol saber gran cosa de les persones que estan complint penes de presó. Quan vaig conèixer la presó com a voluntari, quan vaig començar a conèixer persones preses, vaig descobrir un món de molta humanitat, de frustració,

d'angoixa i de sofriment, però també d'esforç i d'esperança. Vaig descobrir persones que lluitaven per canviar de vida, per sortir del pou en què estaven, que aspiraven a obtenir la confiança dels altres i de si mateixos. Vaig aprendre a anteposar la persona per sobre de qualsevol altra consideració, a no jutjar, a estar al costat, a escoltar, a donar una mà i a fer el possible perquè persones concretes, amb noms i cognoms, tiessin endavant, perquè enfrontessin el moment de la sortida del túnel amb força, amb ànim, en la millor situació personal possible. Vaig aprendre a comprendre que no hi ha bons i dolents, que tots estem fets del mateix fang, que tots tenim llums i ombres, que tots tenim dret a portar una vida digna, nova, basada en el respecte als altres i a un mateix. I vaig viure la gràcia de saber que Déu ens planteja a tots el repte de ser humans en el sentit més ple de la paraula, a estimar i a estimar-nos, perquè Ell ens va estimar de manera infinita. Us dono moltes gràcies a tots vosaltres perquè venint aquí he après a ser millor persona”.

Fa ben poc, una amiga, que no sabia que jo soc creient, em va dir en saber-ho: “Quina sort que tens!”